

2) W tych okolicznościach zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego zobowiązuje sąd krajowy do stosowania prawa wspólnotowego i do odstąpienia od stosowania sprzecznych z nim przepisów krajowych, niezależnie od wyroku krajowego sądu konstytucyjnego, który odradza utratę mocy obowiązującej tych przepisów, uznanych za niekonstytucyjne.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości (czwarta izba) z dnia 10 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Madrid — Hiszpania) — Ovidio Rodríguez Mayor, Pilar Pérez Boto, Pedro Gallego Morzillo, Alfonso Francisco Pérez, Juan Marcelino Gabaldón Morales, Marta María Maestro Campo i Bartolomé Valera Huete przeciwko nieobjętemu spadkowi po Rafaelu de las Heras Dávila i Sagrario de las Heras Dávila

(Sprawa C-323/08) (¹)

(Postępowanie prejudycjalne — Ochrona pracowników — Zwolnienia grupowe — Dyrektywa 98/59/WE — Wygaśnięcie umowy z powodu śmierci pracodawcy)

(2010/C 24/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Madrid

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ovidio Rodríguez Mayor, Pilar Pérez Boto, Pedro Gallego Morzillo, Alfonso Francisco Pérez, Juan Marcelino Gabaldón Morales, Marta María Maestro Campo i Bartolomé Valera Huete

Strona pozwana: Succession vacante de Rafael de las Heras Dávila i Sagrario de las Heras Dávila

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Superior de Justicia de Madrid — Wykładnia art. 1–4 i 6 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (Dz.U. L 225, s. 16) — Przepisy krajowe ograniczające pojęcie „zwolnienie grupowe” jedynie do zwolnień z przyczyn ekonomicznych, technologicznych, organizacyjnych lub związanych z procesem produkcji — Wygaśnięcie umowy o pracę z powodu śmierci, przejścia na emeryturę lub niezdolności do pracy pracodawcy — Różne odprawy w obydwu przypadkach — Zgodność z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej oraz ze Wspólnotową kartą podstawowych praw socjalnych pracowników

Sentencja

1) Artykuł 1 ust. 1 dyrektywy Rady nr 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym wygaśnięcie umów o pracę dotyczące pewnej liczby pracowników, których pracodawca jest osobą fizyczną, z powodu śmierci tegoż pracodawcy, nie jest kwalifikowane jako zwolnienie zbiorowe.

2) Dyrektywa 98/59 nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje różne odprawy w zależności od tego, czy pracownicy utracili zatrudnienie w następstwie śmierci pracodawcy, czy zwolnienia zbiorowego.

(¹) Dz.U. C 236 z 13.9.2008

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Schwerin — Niemcy) — Krzysztof Peśła przeciwko Justizministerium Mecklenburg-Vorpommern

(Sprawa C-345/08) (¹)

(Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 39 WE — Odmowa dostępu do aplikacji przygotowującej do wykonywania regulowanych zawodów prawniczych — Kandydat, który uzyskał dyplom ukończenia studiów prawniczych w innym państwie członkowskim — Kryteria badania równoważności zdobytego wykształcenia)

(2010/C 24/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Schwerin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Krzysztof Peśła

Strona pozwana: Justizministerium Mecklenburg-Vorpommern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Schwerin — Wykładnia art. 39 traktatu WE — Decyzja odmawiająca dostępu do aplikacji przygotowującej do wykonywania regulowanych zawodów prawniczych wydana w stosunku do kandydata, który uzyskał dyplom ukończenia studiów prawniczych w innym państwie członkowskim — Kryteria oceny równoważności wykształcenia

Sentencja

- 1) Wykładni art. 39 WE należy dokonywać w ten sposób, że wiedza, którą należy uwzględnić jako element odniesienia w celu dokonania oceny równoważności szkolenia w następstwie wniosku o bezpośrednie dopuszczenie do aplikacji prawniczej — bez przystąpienia do egzaminów pisemnych w tym zakresie — jest wiedzą potwierdzoną przez kwalifikacje wymagane w państwie członkowskim, w którym kandydat wnosi o dopuszczenie go do takiej aplikacji.
- 2) Wykładni art. 39 WE należy dokonywać w ten sposób, że gdy właściwe władze państwa członkowskiego badają wniosek obywatela innego państwa członkowskiego o dostęp do okresu praktycznego szkolenia w celu późniejszego wykonywania regulowanego zawodu prawniczego, jak w przypadku aplikacji prawniczej w Niemczech, przepis ten jako taki nie przewiduje obowiązku, by władze te wymagały od kandydata — w ramach badania równoważności wymaganego przez prawo wspólnotowe — jedynie poziomu wiedzy prawniczej niższego niż potwierdzony przez kwalifikacje wymagane w tym państwie członkowskim dla uzyskania dostępu do takiego okresu praktycznego szkolenia. Należy jednakże wskazać, że po pierwsze, przepis ten nie stoi też na przeszkodzie takiemu uelastycznieniu wymaganym kwalifikacji, a po drugie, w praktyce istotne jest, by możliwość częściowego uznania wiedzy potwierdzonej przez kwalifikacje wykazane przez zainteresowanego nie była tylko fikcyjna, czego weryfikacja jest zadaniem sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 260 z dnia 11.10.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords — Zjednoczone Królestwo) — Aventis Pasteur SA przeciwko OB

(Sprawa C-358/08) (¹)

(Dyrektywa 85/374/EWG — Odpowiedzialność za produkty wadliwe — Artykuł 3 i 11 — Błąd w kwalifikacji „producenta” — Postępowanie sądowe — Wniosek w przedmiocie wstąpienia producenta w miejsce pierwotnego pozwanego — Upływ terminu przedawnienia)

(2010/C 24/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

House of Lords

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aventis Pasteur SA

Strona pozwana: OB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — House of Lords — Wykładnia dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe (Dz.U. L 210, s. 29) — Sprawa wszczęta przeciwko spółce błędnie uważanej za wytwórcę rzekomo wadliwego produktu — Możliwość wstąpienia nowego podmiotu w miejsce strony pozwanej po upływie dziesięcioletniego terminu przedawnienia zgodnie z art. 11 dyrektywy — Błędne przypisanie cech „producenta” w rozumieniu art. 3 dyrektywy podmiotowi wskazanemu jako strona pozwana w postępowaniu w czasie biegu dziesięcioletniego terminu.

Sentencja

Wykładni art. 11 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe należy dokonać w ten sposób, że sprzeciwia się temu, aby uregulowanie krajowe, które zezwala na zmianę strony pozwanej w toku postępowania sądowego, było stosowane w taki sposób, który pozwala na wstąpienie, po upływie terminu w nim ustanowionego, „producenta” w rozumieniu art. 3 tej dyrektywy w miejsce strony pozwanej do postępowania sądowego wszczętego w tym terminie przeciwko innemu niż on podmiotowi.

Jednakże z jednej strony wykładni omawianego art. 11 należy dokonać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy uznał, iż w postępowaniu sądowym wszczętym w terminie w nim ustanowionym przeciwko spółce zależnej w 100 % od „producenta” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/374 ta spółka może wstąpić w miejsce wspomnianego producenta, w przypadku gdy sąd stwierdzi, że wprowadzenie do obrotu danego produktu zostało w rzeczywistości dokonane przez producenta.

Z drugiej strony wykładni art. 3 ust. 3 dyrektywy 85/374 należy dokonać w ten sposób, że w przypadku gdy poszkodowany zastosowaniem rzekomo wadliwego produktu nie mógł racjonalnie zidentyfikować producenta tego produktu przed podniesieniem swych roszczeń wobec jego dostawcy, wówczas dostawcę należy uznać za producenta, szczególnie w celu zastosowania art. 11 tej dyrektywy, jeżeli nie poinformował poszkodowanego z własnej inicjatywy i w staranny sposób o tożsamości producenta lub swego dostawcy, a dokonanie oceny w tym zakresie należy, w świetle danych okoliczności, do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 260 z 11.10.2008.